

○ คำสั่ง

(จ. ๒๑)

คำร้องที่ ๑๒๕๖/๒๕๕๙
คำสั่งที่ ๑๕๓๕/๒๕๕๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๓ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ระหว่าง { สมาคมพ่อค้าไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ผู้ฟ้องคดี
กรรมที่ดิน ที่ ๑
เจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร ที่ ๒
นายสรุฒิ ทัพภวิมล ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๗๙/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๒๖๐๒/๒๕๕๘ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมสนับสนุนองค์กรธุรกิจการค้า อุตสาหกรรม หรือประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อศึกษาวิจัยและฝึกอบรมด้านต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ ตลอดจนส่งเสริมให้มีการกำหนดมาตรฐานสินค้า และรับรองคุณภาพของสินค้าและบริการ

/เดิมใช้ชื่อว่า...

เดิมใช้ชื่อว่า “สมาคมหอการค้า” และมีการเปลี่ยนชื่อเป็น “สมาคมหอการค้าไทย” และ “สมาคมพ่อค้าไทย” ตามลำดับ จนกระทั่งได้จดทะเบียนเป็น “สมาคมพ่อค้าไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์” เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๔๙๔ นอกจากนั้น กรรมการของผู้ฟ้องคดี ในขณะนั้นยังเป็นผู้ร่วมก่อตั้ง “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” ที่เป็นนิติบุคคลตามประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จดทะเบียนเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๔๙๙ ด้วย ต่อมา เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๔๙๐ และวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๔๙๖ มีการประชุมของ “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” และกรรมการของผู้ฟ้องคดีก็เข้าร่วมประชุมด้วย ที่ประชุมตกลงซื้อที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร กรุงเทพมหานคร โดยใส่ชื่อ “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินทั้งสามแปลง แต่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ยึดถือ โฉนดที่ดินไว้ ต่อมา เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๐๒ “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” เปลี่ยนชื่อ เป็น “สมาคมหอการค้าไทย” รวมทั้งแก้ไขข้อบังคับของสมาคม ยกทรัพย์สินทั้งหมดของ “สมาคมหอการค้าไทย” ที่เหลือจากการชำระหนี้แล้วให้องค์การการกุศล ปรากฏว่าบนที่ดิน โฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างอาคารเลขที่ ๑๕๐ แขวงวัดราชบพิธ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร เพื่อใช้เป็นสำนักงานและหอประชุม ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นเจ้าของและครอบครองอาคารดังกล่าว ส่วน “หอการค้าไทย” เป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้น ตามพระราชบัญญัติหอการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙ โดยได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนหอการค้า เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๐๙ จึงมิใช่เป็นการจัดตั้งเพราะการสิ้นสภาพของ “สมาคม หอการค้ากรุงเทพ” ต่อมาในวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ “หอการค้าไทย” ยื่นคำขอแก้ไขชื่อ ผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ จาก “สมาคม หอการค้ากรุงเทพ” เป็น “หอการค้าไทย” โดยอ้างว่า “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” เปลี่ยนชื่อ เป็น “สมาคมหอการค้าไทย” และได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็นหอการค้าตามพระราชบัญญัติ หอการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดแจ้งรายการทางทะเบียน โดยทำการ แก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินทั้งสามแปลงดังกล่าวให้ไป อันเป็นการกระทำโดยคลาดเคลื่อน และไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจาก “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” และ “หอการค้าไทย” มิใช่ นิติบุคคลเดียวกัน และจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายคนละฉบับ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเพิกถอนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร

/กรุงเทพมหานคร...

กรุงเทพมหานคร ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ สอบถามความคืบหน้า แต่ปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามก็ยังไม่ดำเนินการ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองอาคารและที่ดินดังกล่าว หากให้เช่าหรือใช้ประโยชน์จะได้ค่าเช่าอันเป็นค่าเสียหายเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้เพิกถอนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ ให้เป็นชื่อของ “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” ตามเดิม

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามชำระค่าเสียหายเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไป จนกว่าจะมีการเพิกถอนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินทั้งสามแปลง

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้มีประเด็นเดียวกับคดีที่ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นฟ้องต่อศาลปกครองกลาง เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๐/๒๕๕๘ และศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๗๘/๒๕๕๘ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งของศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว ดังนั้น ประเด็นแห่งคดีที่ว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีภายในเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ จึงต้องห้ามมิให้ศาลดำเนินการสอบสวนพิจารณาซ้ำตามข้อ ๙๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งที่ ๒๐๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๙ ยกคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และให้ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาและมีคำสั่งใหม่ ตามข้อ ๑๑๒ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งระเบียบของ

/ที่ประชุมใหญ่...

ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เนื่องจากไม่ปรากฏหลักฐานว่าศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งเรียกเอกสาร ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๐/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๑๒๗๘/๒๕๕๘ เข้ามาในสำนวนคดีนี้ อันจะวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีได้เคยยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น และศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๗๘/๒๕๕๘ อันเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำตามข้อ ๙๖ แห่งระเบียบดังกล่าว

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้คัดสำเนาพยานเอกสาร และนำสำเนาพยานเอกสาร ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๐/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๑๒๗๘/๒๕๕๘ ของศาลปกครองกลาง ระหว่าง สมาคมพ่อค้าไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ผู้ฟ้องคดี กับ กรมที่ดิน ที่ ๑ หอการค้าไทย ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี เข้ามาไว้ในสำนวนคดีนี้ จำนวน ๔ รายการ ได้แก่ ๑. สำเนาคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๘ ๒. สำเนาคำสั่งศาลปกครองกลางที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ๓. สำเนาคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ของนางสาววิจิตติพร อภิบาลภูวนารถ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ และ ๔. สำเนาคำสั่ง ศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๑๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๘ และส่งสำเนาพยานเอกสาร ทั้งสี่รายการดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า การคัดค้าน คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นนั้น ให้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองชั้นต้นที่มี คำพิพากษาหรือคำสั่งภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ถ้ามิได้ยื่นอุทธรณ์ตามกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคดีนั้นเป็นอันถึงที่สุด และข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดว่า คดีที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว ห้ามมิให้ คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เมื่อข้อเท็จจริง ปรากฏว่า ก่อนยื่นฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีได้เคยยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (กรมที่ดิน) และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) ต่อศาลปกครองชั้นต้น ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๐/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๑๒๗๘/๒๕๕๘ โดยคดีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อน เสียหายสืบเนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการจดทะเบียน รายการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖

/ตำบล...

ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร กรุงเทพมหานคร จาก “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” เป็นชื่อของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) ตามคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากสมาคมหอการค้ากรุงเทพเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จดทะเบียนเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๙ และแก้ไขชื่อเป็นสมาคมหอการค้าไทย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จดทะเบียนจัดตั้งใหม่ ตามพระราชบัญญัติหอการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙ เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๐๙ มิใช่นิติบุคคลเดียวกัน จัดตั้งตามกฎหมายคนละฉบับ และมีได้มีความเกี่ยวข้องกันทางนิติสัมพันธ์ อีกทั้งคณะกรรมการบริหารของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นคณะกรรมการชุดเดียวกันกับคณะกรรมการของสมาคมหอการค้ากรุงเทพ เป็นผู้ก่อตั้งสมาคมหอการค้ากรุงเทพ เพียงแต่ให้สมาคมหอการค้ากรุงเทพเป็นผู้มีชื่อถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินทั้งสามแปลงดังกล่าวแทนเท่านั้น ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) มิได้ยื่นขอเป็นหอการค้า ตามมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติหอการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙ จึงต้องสันนิษฐานการเป็นสมาคม สำหรับผู้ฟ้องคดีเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มีวัตถุประสงค์ไม่ต้องตามพระราชบัญญัติหอการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙ จึงยังคงมีสภาพเป็นนิติบุคคล อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) ก็ได้ยอมรับการสันนิษฐานการเป็นนิติบุคคลของสมาคมหอการค้ากรุงเทพหรือสมาคมหอการค้าไทย และชื่อนิติบุคคลของสมาคมหอการค้าไทยกับชื่อนิติบุคคลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) ก็มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ แจ้งขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกถอนและแก้ไขการจดทะเบียนรายการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ดังกล่าว แต่จนถึงปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ดำเนินการ อันเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร อีกทั้งการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) ดังกล่าวเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเคยได้รับค่าตอบแทนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) เดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท แต่ภายหลังจากการแก้ไขการจดทะเบียนรายการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ทั้งสามแปลงเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ แล้วผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) ก็มิได้จ่ายค่าตอบแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งปัจจุบันผู้ฟ้องคดีจะได้รับค่าเช่าเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท รวมทั้งเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย)

/ยื่นฟ้องคดี...

ยื่นฟ้องคดีต่อศาลแพ่งชั้นโล่ผู้ฟ้องคดีออกจากที่ดินตามโฉนดที่ดินดังกล่าว ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๔๗/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๕๕๗๘/๒๕๔๘ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนและแก้ไขการจดทะเบียนรายการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ ให้เป็นชื่อของสมาคมหอการค้ากรุงเทพ เลขที่ จ. ๒๙๖ ตามเดิม และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) ชำระค่าเสียหายเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะมีการเพิกถอนและแก้ไขการจดทะเบียนรายการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินทั้งสามแปลง ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๔๘ โดยวินิจฉัยว่า การฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามคำขอท้ายคำฟ้องข้อที่หนึ่ง ต้องยื่นฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี และการฟ้องคดีตามคำขอท้ายคำฟ้องข้อที่สอง ต้องยื่นฟ้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี... กรณีจึงถือว่าวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการจดทะเบียนรายการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินทั้งสามแปลงหรืออย่างช้าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) ฟ้องขับไล่ออกจากที่ดินตามโฉนดที่ดินทั้งสามแปลง ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๔๗/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๕๕๗๘/๒๕๔๘ เป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี เพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกถอนและแก้ไขการจดทะเบียนรายการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร กรุงเทพมหานคร ให้เป็นชื่อของสมาคมหอการค้ากรุงเทพ เลขที่ จ. ๒๙๖ ตามเดิม และเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) ชำระค่าเสียหายเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะมีการเพิกถอน และแก้ไขการจดทะเบียนรายการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินทั้งสามแปลง เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๘ จึงเป็นการยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ตามลำดับ ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๗๘/๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด คดีดังกล่าวจึงเป็นอันถึงที่สุด

/ตามมาตรา...

ตามมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (กรมที่ดิน) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (เจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร) และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (นายสรวิทย์ ทักพวิมล) ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคดีนี้ โดยอ้างว่า เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ หอการค้าไทยได้ยื่นคำขอแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร กรุงเทพมหานคร จาก “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” เป็น “หอการค้าไทย” โดยอ้างว่า “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” เปลี่ยนชื่อเป็น “สมาคมหอการค้าไทย” และได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็นหอการค้าตามพระราชบัญญัติหอการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดแจ้งรายการทางทะเบียนโดยทำการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินทั้งสามแปลงดังกล่าวให้ไป อันเป็นการกระทำโดยคลาดเคลื่อนและไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจาก “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” และ “หอการค้าไทย” มิใช่นิติบุคคลเดียวกัน และจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายคนละฉบับ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเพิกถอนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ดังกล่าว แต่ปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยังไม่ดำเนินการ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองอาคารและที่ดินดังกล่าว หากให้เช่าหรือใช้ประโยชน์จะได้ค่าเช่าอันเป็นค่าเสียหายเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม จึงเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ ให้เป็นชื่อของ “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” ตามเดิม และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามชำระค่าเสียหายเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไป จนกว่าจะมีการเพิกถอนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินทั้งสามแปลง เห็นว่า เมื่อพิจารณาคำฟ้องและคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในคดีนี้แล้ว มูลเหตุที่แท้จริงที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองก็เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเช่นเดียวกันกับคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๐/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๑๒๗๘/๒๕๔๘ ของศาลปกครองกลาง ซึ่งเป็นมูลเหตุเดียวกันกับคดีดังกล่าวที่ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นฟ้องต่อ

/ศาลปกครองกลาง...

ศาลปกครองกลาง และศาลปกครองกลางมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา หากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งศาลดังกล่าวก็ชอบที่จะอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองกลางต่อศาลปกครองสูงสุดภายในกำหนดระยะเวลาตามกฎหมาย แต่ผู้ฟ้องคดีก็ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว คดีจึงเป็นอันถึงที่สุดแล้วก่อนที่จะผู้ฟ้องคดีจะยื่นฟ้องคดีนี้ ตามมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และถึงแม้ในคดีนี้จะมีการเปลี่ยนตัวผู้ถูกฟ้องคดีบางรายให้แตกต่างไปจากคดีก่อน แต่ประเด็นข้อพิพาทที่ขอให้ศาลวินิจฉัยยังคงเป็นมูลเหตุเดียวกันกับคดีก่อนซึ่งถึงที่สุดไปแล้ว กรณีจึงเป็นการที่คู่กรณีเดียวกันฟ้องคดีในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ซึ่งศาลได้มีคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว จึงถือเป็นฟ้องซ้ำ ซึ่งต้องห้ามตามข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นทั้งประเด็นข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย เนื่องจากข้อ ๙๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ จะต้องเป็นคดีที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีหรือประเด็นข้อใดแห่งคดีแล้ว แต่คดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๗๘/๒๕๕๘ ศาลได้มีคำสั่งว่า กรณีถือว่าเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ (ที่ถูกคือ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕) ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (กรมที่ดิน) ได้ดำเนินการจดทะเบียนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินทั้ง ๓ แปลง หรืออย่างช้าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (หอการค้าไทย) ฟ้องขับไล่ออกจากที่ดินตามโฉนดที่ดินทั้ง ๓ แปลง คดีนี้เป็นการฟ้องประเด็นเกี่ยวกับการที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามแก้ไขทางทะเบียนเนื่องจากเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและพ้นกำหนดเก้าสิบวัน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมิได้ดำเนินการ จึงเป็นประเด็นเกี่ยวกับการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ ซึ่งต้องยื่นฟ้องคดีภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ครบกำหนดเก้าสิบวัน (วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘) คดีนี้ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องเมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ จึงเป็นการฟ้องภายในกำหนดหนึ่งปีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามก็ยังเพิกเฉย ไม่ดำเนินการเพิกถอนการจดทะเบียนตามที่มีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ และลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือ ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องคดีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ ตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การฟ้องคดีปกครองที่เกี่ยวกับการคุ้มครอง ประโยชน์สาธารณะจึงยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้ ไม่มีกำหนดอายุความ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามซึ่งเป็นหน่วยงาน ทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐ สำหรับคดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๗๘/๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้เป็นคู่ความในคดีมาก่อน และประเด็นการฟ้องเป็นคนละประเด็นกัน การที่ศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา โดยวินิจฉัยว่ายื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลา การฟ้องคดี เป็นการมีคำสั่งที่ไม่ได้มีการวินิจฉัยในเนื้อหาของคดี และไม่ได้มีคำพิพากษายกฟ้อง เพียงแต่มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาเท่านั้น จึงไม่ตัดสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีจะไปฟ้องคดีใหม่ ภายในกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยวางเป็นบรรทัดฐาน ตามคำสั่งที่ ๔๒๕/๒๕๕๐ การที่คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งว่าเป็นการดำเนินกระบวนการ พิจารณาช้า ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา จึงเป็นการวินิจฉัยที่มีได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติ แห่งกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง ในส่วนที่เกี่ยวกับ กระบวนการพิจารณาในการตรวจคำฟ้องและการแสวงหาข้อเท็จจริง เนื่องจากผู้ฟ้องคดี มีพยานหลักฐานใหม่ที่สำนักมาตรฐานการทะเบียนที่ดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการแก้ไขชื่อในโฉนดที่ดินให้ถูกต้อง ประกอบกับคดีนี้ ผู้มีชื่อใน โฉนดที่ดิน คือ สมาคมหอการค้ากรุงเทพ ได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติหอการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙ โฉนดที่ดินดังกล่าวตกเป็นสาธารณกุศลหรือองค์กรสาธารณะ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปดำเนินการแก้ไขเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ จึงเป็นข้อเท็จจริงใหม่ การที่ศาลปกครองชั้นต้น พิจารณาข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้น เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษา ที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม อีกทั้งข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ

/ซึ่งทำให้...

ซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ตามมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยกคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น และมีคำสั่งรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดว่าคดีที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว ห้ามมิให้คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้เคยยื่นฟ้อง เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๐/๒๕๕๘ ระหว่าง ผู้ฟ้องคดี กับ กรมที่ดิน (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) หอการค้าไทย (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ต่อศาลปกครองกลางว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย สืบเนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการจดทะเบียนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร กรุงเทพมหานคร จาก “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” เป็นชื่อของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมทั้งตามคำฟ้องผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเคยได้รับค่าตอบแทนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท แต่ภายหลังจากการแก้ไขการจดทะเบียนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ทั้งสามแปลงดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ได้จ่ายค่าตอบแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งปัจจุบันผู้ฟ้องคดีจะได้รับค่าเช่าเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท รวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลแพ่ง เพื่อขับไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากที่ดินตามโฉนดที่ดินดังกล่าว ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๔๗/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ ๕๕๗๘/๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอน และแก้ไขการจดทะเบียนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ ให้เป็นชื่อของสมาคมหอการค้ากรุงเทพ เลขที่ จ. ๒๙๖ ตามเดิม และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระค่าเสียหายเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะมีการเพิกถอน

/และแก้ไข...

และแก้ไขการจดทะเบียนรายการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินทั้งสามแปลงแล้ว ตามข้อ ๑ ศาลปกครองกลางมีคำสั่งตามคดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๗๘/๒๕๕๘ ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เนื่องจากยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีมิได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าว แต่นางสาววิจิตติพร อภิบาลภูวนารถ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง และศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งที่ ๒๑๑/๒๕๕๙ ไม่รับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของนางสาววิจิตติพรไว้พิจารณา เนื่องจากนางสาววิจิตติพรมิใช่ผู้มีส่วนได้เสียที่มีสิทธิยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องเป็นคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ ให้เป็นชื่อของ “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” ตามเดิม และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามชำระค่าเสียหายเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไป จนกว่าจะมีการเพิกถอนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินทั้งสามแปลง กรณีนี้เห็นว่า เมื่อสาระคำฟ้องคดีนี้มีข้อเท็จจริงเช่นเดียวกับข้อเท็จจริงในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๗๘/๒๕๕๘ ของศาลปกครองกลาง ซึ่งถึงที่สุดแล้วตามมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเป็นคดีนี้อีก โดยมีคำขอให้เพิกถอนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๐๔ เลขที่ ๗๐๕ และเลขที่ ๗๐๖ ตำบลสำราญราษฎร์ อำเภอพระนคร กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ ให้เป็นชื่อของ “สมาคมหอการค้ากรุงเทพ” ตามเดิม และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามชำระค่าเสียหายเดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไป จนกว่าจะมีการเพิกถอนการแก้ไขชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินทั้งสามแปลง จึงเป็นกรณีที่คู่กรณีเดียวกันนำคดีซึ่งศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว มาฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงตัวผู้ถูกฟ้องคดีให้แตกต่างไปจากคดีก่อนก็ตาม แต่ประเด็นหลักที่พิพาทเป็นเรื่องเดียวกัน อันเป็นการฟ้องซ้ำซึ่งต้องห้ามตามข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ

/ในศาลปกครองสูงสุด...

ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ศาลปกครองจึงไม่อาจ
รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และจำหน่ายคดี
ออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายสุชาติ มงคลเลิศพล

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวรารุช ศิริยุทธ์วัฒนา

ตุลาการหัวหน้าแผนกคดีบริหารงานบุคคล
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มั่นศิริเพ็ญ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

